

BARÁTH GERGELY (18 éves gimnazista)

Van Isten? Miért nincs?

VAN ISTEN? EGYSZERŰ, MÉGIS RENDKÍVÜL KOMPLIKÁLT KÉRDÉS, AMIRE A LEGTÖBB KATOLIKUS ISKOLÁBAN TANULÓ DIÁKNAK AZ A VÁLASZA, HOGY „PERSZE”! NO ÉS MIÉRT? MERT: „MIÉRT NE LENNE?” ÉN VISZONT NEM EZT FOGOM VÁLASZOLNI, HANEM AZT, HOGY: MIÉRT LENNE?

Rengetegszer kapjuk meg azt a kritikát, hogy csak azért vagyunk vallásosak, mert a szüleink ezt nevelték belénk, erre pedig felhördülünk, pedig abszolút van benne igazság. Elvárják tőlünk, hogy feltétel nélkül higgyünk, járjunk templomba, és sokszor ezt gondolkodás nélkül meg is tesszük, mivel ez a szokás. Jó ez így? Nem hinném... Sok embernek igénye sincs arra, hogy felállítson magában egy érvrendszert, amivel alá tudja támasztani a szokásait és látásmódját, én azonban nem ez vagyok. Én nem állok be a sorba, hanem azt kérdezem, hogy miért lenne, miért jó ez nekem, szükségem van erre?

Szükségünk van erre (Istenre)? Sokaknak igen, sőt, talán mindenkinek valamilyen formában. És ezt azt jelenti, hogy létezik? Nem!

Rengetegszer hagyatkozunk a képzelőerőnkre a mindennapokban, akár a vallásban is. Elképzeljük, milyen Ő, és csatolunk hozzá különböző személyiségjegyeket. Valaki szerint jóságos, kegyelmes; valaki szerint pedig gonosz és hanyag, mert „nem ad enni az éhező afrikai gyerekeknek”. Gyakran az egyik fő érv Isten ellen, hogy Ő csak a mi képzeletünkben

létezik. Azért kreálták régebben is, és azért van jelen most is, mert gyengék vagyunk. Kell egy felsőbbrendű támasz vagy valamilyen erő a mindennapjainkba, akivel meg tudjuk magyarázni a történéseket, akibe kapaszkodjunk, ha elesünk, vagy akire haragudjunk, ha valami baj történik. Ezt nevezhetjük Istennek vagy energiának, vagy bárminek. Mindenki neveszi valahogy és mindenki életében jelen van, azoknak az életében is, akik azt mondják, hogy nem hisznek, és azokéban is, akik hisznek. Ebből a szempontból talán azok jártak jobban, akiknek szilárd hitük van.

Manapság rengeteg ellentét van a hívők és az ateisták között. A világ, a média és a társadalom is azt sugallja, hogy mindenki legyen a maga ura, akár nő, akár férfi. Építsük ki az egzisztenciánkat, legyenek minél fényesebb, értékesebb tárgyaink, legyen tökéletes testünk, mivel ez határoz meg minket. Ha erősek és megállíthatatlanok vagyunk, akkor nincs szükségünk senkire. Mindenhol csak azt halljuk, hogy veszélyes másokban bízni, másokra picikét is hagyatkozni. Itt merül fel egy kérdés. Ha a világ elérte azt, hogy az embereknek nincs szükségük senkire, akkor miért len-

ne szükségük egy Istenre? Hiszen a világban elfoglalt pozíciójuk megrendíthetetlen, esetleg még emberi támaszuk is van.

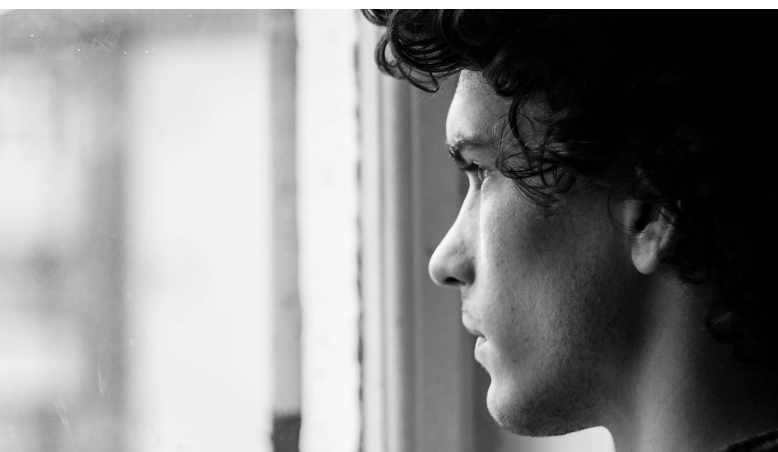
Az ateisták másik nagyon erős érve maga a szenvedés. „Ha lenne Isten, hagyná ezt?”, „Miért van ennyi rossz dolog a világban, ha szereztek léteznek egy jóságos Isten?” A hívők azt hiszik, hogy tudják a választ. Sokan azt hiszik, magabiztosan tudnak válaszolni ezekre az erős kérdésekre, de ez nem így van. Csak lekoporodnak az ágyra este, és felteszik ugyanezt. Felteszik/feltesszük ezt a kérdést, mert nemcsak az ateisták küzdenek Isten ellen, hanem a hívők/mi a lelkünk mélyén. Gyarlók vagyunk, nem értjük, miért kell ennyit szenvedni, nem hiszünk Istenben elég erősen. Küzdünk, küzd minden ember, küzdenek az ateisták a maguk igazáért, küzdünk mi is a hitünkért... de miért küzdenénk, ha nincs is Isten?

Egy örök körforgásban vagyunk. A világ minden korszakában megvolt ez a körforgás. A világnak nem érdeke az, hogy létezzen Isten. A felső hatalmak, az emberi gyarló természet céljai nehezebben elérhetőek, ha létezik egy Isten, ha létezik egy felsőbbrendű érték, melynek a központjában a szeretet áll. Szeretve hogyan gázolhatnánk át embereken, érnénk el az elérhetetlent. Itt egy fontos kérdés van: mit kell valójában elérni? Mire kell törekedni?

Helytálló az az érv, miszerint azért vagyunk vallásosak, mert ebben nevelkedtünk. Azért vagyunk vallásosak, mert ebben a közegben élünk, de egy probléma akad ezzel az érveléssel. Az emberek összekeverik a vallásos és a hívő szót. Nem azért leszünk hívők, mert anyukánk ránk szólt kiskorunkban, ha nem imádkoztunk ebéd előtt. Nem azért fogunk Istenben hinni,

mert a pap bácsi megkért, hogy álljunk oda az oltárhoz ministrálni. Ez egy hosszú út, egy fejlődési folyamat, amin a közeg jobb esetben gyorsít.

Ezt az utat kissé az edzéssel tudnám azonosítani. Bemész először az edzőterembe, de még azt sem tudod, hogy mit kell csinálni. Megemelsz egy-két súlyt, és közben nézed a nálad sportosabb, nagyobb darab embereket, hogyan is csinálják. Utánzod őket. Ez megy egy hétig, hónapig, aztán rájössz, hogy ez nem elég. Sablonossá válik a dolog, látod, hogy megakadtál egy szinten és nem fejlődés tovább. Itt elágazik az út számodra, választanod kell. Abbahagyod, hiszen már nem fejlődés a külső hatásoktól, és csak teher számodra az egész, vagy időt szánsz a dolgokra, gondolkodol, kitapasztalod, mitől fejlődik a tested,

utánaolvasol a dolgoknak, megkérdezed a tapasztaltabbakat, tanácsot kérsz. Mindkét út remekül járható: ha nem edzel, akkor is elérheted a céljaidat, lehet munkád, családod; és ha edzel, akkor is elérhetőek ugyanezek a dolgok. Haladsz az életben, de az idő is halad és halad, egyre csak múlik. Telnek az évek, egy év, öt év, tíz év, majd magadra nézel. Eltelt az életedből 40-50 év, és már fájnak az ízületeid. Megvan mindened, de valami mégis beárnyékolja a mindennapokat. Belenézel a tükörbe, de nem tetszel magadnak, viszont ha a másik utat járod, egészségesebb vagy, jobb a közérzeted, úgy érzed, megtettél mindent, jól érzed magad. Ugyanilyen út a hit is.

Az egyházközösség, a templom, a pap is adhat egy löketet. Mivel ebben neveltek, ha tudatosan nem is akarjuk, akkor is ebben a közegben leszünk benne. Egyszer azonban mindenkinek elérkezik az elágazás, elérjük azt a fejlettségi szintet, mikor önállóan kezdünk el gondolkodni a dolgokról, és megfogalmazzunk magunkban különböző kérdéseket. A probléma az, hogy nem mindenki kap választ a kérdéseire,

hiszen aki nem éli meg a hitét mindennap, és nem teszi fel a kérdéseit, nem fog választ kapni ezekre. Mivel a világ rohan, az időnk csak fogy, rengeteg elvárás támasztanak elénk a mindennapokban, néha örülünk, ha hazaérünk és élünk; ha nem kapunk választ a kérdéseinkre, nem is akarunk majd velük foglalkozni. Ez nagy probléma! Merjük feltenni a kérdéseinket, merjünk szembenézni a hitünkkel, magunkba nézni, kutakodni!

Még nem találtam olyan érvet Isten ellen, amire ne lett volna releváns válasz. Mindenre van válasz, a kérdés az, hogy elfogadjuk-e, vagy makacsul tiltakozunk, mert félünk az igazságtól. A szenvedés, az afrikai gyerekek? Rengeteg probléma van a világban, amiknek a rendbetételéhez elképesztően nagy erőfeszítés kellene. Nem egyszerűbb ezt egy felsőbb hatalom gonoszságára vagy hiányára fogni? Dehogynem! Manapság mindenki lokálisan gondolkodik, de globálisan akar tenni, ami lehetetlen. Ha lehetetlen, akkor pedig ne is tegyünk inkább semmit. Nem ez a megfelelő hozzáállás. Tegyük fel, hogy megtörténik egy szomorú esemény: van egy kislány, akit elütött egy ittas állapotban lévő kamionsofőr, a gyermek pedig szörnyet hal a balesetben. Ez egy remek lehetőség az ateistáknak. Egy újabb ügy, ami megmutatja, hogy Isten mennyire gyarló, hisz hogy lehet, hogy egy ártatlan kislány hal meg egy részeg sofőr által. Milyen borzalmas ez a világ... Az emberek nagyon csekély részének jut eszébe a kocsmát hibáztatni, hiszen „Isten a hibás, mert nem övta meg az ártatlan kislányt”, vagy a kamionsofőrt, mert felelőtlen volt. Még ha az az utóbbi igaz is, talán a probléma gyökerét meg lehetett volna akadályozni, nem kellett volna annyit inni, vagy utána volán mögé ülni. Sok helyen van is egy olyan szabály, hogy ittas vendégeket nem szolgálnak ki... de hát ez nem járható út! És miért nem? Mert a kocsmának akkor nem lenne annyi bevétele! Itt kezdődik a probléma, a gondolkodásmódnál. A haszon, az érdekek felülírnak mindent, felülírják Istent is... Sok ember utálja Istent a világ problémái miatt, de hogyan lehet utálni valakit, aki nem is létezik?

Mi választunk, de nem mi találjuk meg Istent, hanem Ő talál meg minket. Hagyjuk, hogy megszólítson, hogy felkaroljon. Ne féljünk a csendtől, ne féljünk magunktól. Akár ateisták vagyunk, akár vallásosak, meg kell adni az

esélyt annak, hogy egymásra találjunk Istennel, kiépítsünk egy kapcsolatot. Az út hosszú, és rengeteg hullámvölgy van benne, esetleg szakadék, de mindig megvan a lehetőségünk arra, hogy arrébb húzódjunk pár percre, át-gondoljuk a napunkat, magunkba nézzünk, és szeretetteljesen éljünk. Hosszú az út, de nem lehetetlen megérkezni. Ahogy az edzésben hátráltathat egy sérülés, kihagyás, itt is hátráltathat egy nehéz munkahely, egy nagy tragédia. A probléma nem itt van! Nem ijedhetünk meg attól, hogy letértünk az útról, ez nem indok arra, hogy akkor már ne is foglalkozunk a hitünkkel.

Nehéz ez, számomra is nehéz, mindennap küzdök magammal, gondolkodom, harcolok – harcolok az Istennel és másokkal. Nem várja el tőlünk senki sem, hogy egyenes legyen az utunk, nem várja el tőlünk az Isten, hogy tökéletesek legyünk. A tökéletesség csak a mai világ ideálja, hiszen abban az a hasznos, ha megvesszük a fehérjeporokat a boltokból, ha megvesszük a legdrágább kenőcsöket, autókat, ruhákat, telefont. Az Istennek nem ez kell. Az Istennek mi kellünk, úgy, ahogy vagyunk, a magunk gondolataival, érzelmével, szeretetével. Ezzel nem azt akarom kifejezni, hogy a földi világban ne tűzzünk ki célokat. Nemhiába hoztam fel az edzést! Igenis figyeljünk oda a testünkre, mert azzal csomagoljuk be a lényegét, a lelkünket.

Van Isten? Miért, vagy miért nincs? Ez volt a fő kérdés, erre is keressük a választ. Véleményem szerint, aki rálép erre a hosszú útra, az már az út közben megkapja a választ: Van Isten, velünk van, és értünk van minden, amit teremtett. A miértjére azonban nehezebb válaszolni. A miértjét mindenkinek magának kell megtalálnia, hiszen az úton lévő egyes állomások adják meg Isten létezésének a miértjét. Haladjunk az úton, és akkor minden egyes tapasztalat egy miért lesz számunkra.

Ez a válasz mindenkinek szól, vallásosnak, ateistának, kicsinek és nagyoknak:

VAN ISTEN.

**HOGY MIÉRT?
DERÍTSD KI
TE MAGAD!**

